

JEVREJI

Pamte ih svi brodovi Sredozemlja
I prašnjavi drumovi na četiri strane.
Pamte ih oni što su ih mrzeli
Jer bejahu drugačiji,
Oni što su ih trpeli iz **ravnodušnosti**
A možda i sažaljenja,
I oni što su ih voleli
A da često nisu znali zašto.

Baćeni vetrom u tuđe krajeve
Mukotrпно su puštali korenje
Kao uporna biljka u kameno tlo.
Retko kada srasli, mnogo češće čupani,
Najvećim delom ostadoše stranci,
Pogodne žrtve za bogougodne lomače.
Zato su sve više zatvarali srca,
Kuće i hramove,
A tamne su im oči postajale
Sve neugodnije dublje.

Čudesan narod! Tiho su njegovi sinovi
Pevali polumračne pesme u sinagogama
I puštali zlatne strele u svet
Koji ih je ipak mrzeo.
Jedan je brusio krhka i jasna sočiva
I još krhkije i jasnije pojmove,
Drugi je pisao pesme nad kojima mnogi zaplakaše,
Treći je sazivao šumske vile
Iz zelenog lišća, bistrim slapovima muzike.
I tako dalje, jedan za drugim.

A mnogi su ih ubijali. I nema greha
Koji njima jednom nije bio pripisan.

Kosili su ih kao travu, vlažnu, tešku,
Umrjali nebo dimom njihovih leševa.
Ali oni ipak žive, i živeće
Kao mala sunca maslačka na poljima,

A ubijeni znaju:
Njihove će kosti da ostanu čvrsto
U najčvršćim mostovima sveta.

1952.

(Pesnik, koji do danas nije objavio ove stihove, ustupio ih je na štampanje
u „Almanahu” na molbu redakcije.)